

POPÜLER KÜLTÜR'ÜN İCRA ORTAMI BAĞLAMINDA MEDYA - TÜRK HALK MÜZİĞİ İLİŞKİSİNE DAİR BAZI TESPİT VE ÖNERİLER

Savaş EKİCİ*

Özet: *Medya olarak adlandırılan basın ve yayın organları, toplumun değişmesinde, gelişmesinde ve şekil kazanmasında oldukça önemli bir rol oynamaktadır. Fakat bugün özellikle özel medya kanallarında sunulan ve magazin programları ile ayakta tutulmaya çalışılan müzik; bizim binlerce yıldan beri süregelen Türk müziği geleneğinin devamı kabul edilmemelidir. Bunun sebebini araştırdığımızda; Türk müziği okulların sürecinin çok geç başlaması, milli kültür ve müzik politikamızın olmayışı veya batının Türkiye'deki müzik politikalarını kendi çıkarları doğrultusunda oldukça güçlü bir şekilde yönlendirmesi sayılabilir.*

Anahtar Kelimeler: Türk müziği, popüler kültür, gelenek, medya.

Some Determinations and Suggestions on the Relationships of Media and Turkish Folk Music in the Context of Popular Culture's Performance Mileu

Summary: *The press and broadcasting organs called "media" which play an important role on the change, development and formation of a society. However, today, music which is especially presented on the TV channels and supported by magazine programmes can't be continuation of the Turkish music tradition which has been existed for thousands of years. When one to seeks the reason for this particular fact, one can found out that the process in which Turkish music became an entire school subject was started very late, that we didn't have our national policy for culture and music and that the western countries extremely exploited our musical structure.*

Key words: Turkish music, populer culture, tradition, media.

* Gaziantep Üni. Türk Müziği Devlet Konservatuvarı, Sanatçı Öğr. Gör.

Medya olarak adlandırılan basın ve yayın organları, toplumun değişmesinde, gelişmesinde ve şekil kazanmasında oldukça önemli bir rol oynamaktadır. Özellikle göze ve kulağa hitap eden televizyon ve radyo kanalları, kendi kültürümüzü yok etmede silah olarak kullanılabilirdiği gibi; oluşturulacak kültür politikaları sonucunda kültürümüzü tanıtmada, anlamada ve tanıtmada bir araç olarak lehimize de kullanılabilir.

“Başta TV-Radyo, onları daha gerilerde izleyen sinema, medyanın en yüksek gücünü temsil etmektedir. Bu güçlü haberleşme araçları, toplum kültürünün oluşması ve biçimlenmesinde en büyük güce sahiptirler. Bu güç ve etkilerinden dolayı, insanlık için çok önemli kültür kaynakları, kültürleşme araçlarıdır. Medya kaynakları ve etkileriyle ‘tek boyutlu’ bir dünya kültürü yaratma yolundadır. Bu yolla çeşitlerinden, renklerinden arındırılan, köksüz ve derinliksiz bırakılan standart bir ‘dünya kültürü’ yaratılmaktadır. Günümüzde kültürleri tehdit eden en önemli tehlike, işte bu standartlaşmada, tek kültürlülüğe yönelmede, ulusal ve yerel renkleri yitirmede yaşanmakta; kocaman dünya küçülerek, bir kısım medya ustalarının elinde biçimlenmekte; kültür zenginliğinin kaynağı olan çeşitlilik, yerini tek-tipliliğe bırakmaktadır”(Kaçargitmez, 1999: 23). Türk kültürünün geçmişi ile bugünkü geldiği veya getirildiği nokta göz önünde bulundurulduğunda bu tek tipliliğe gidiş çok daha net görülecektir.

“Kültürün en önemli unsurlarından biri de müziktir. Türk müziği, coğrafi yönden oldukça geniş bir alana yayılmış, değişik coğrafyalarda değişik şekillerde gelişimini sürdürerek kendi içerisinde son derece renkli ve zengin bir yapı oluşturmuştur. Anadolu da bu coğrafyalardan birisidir. Anadolu’nun, her bölgesinin her şehrinin hatta bazı ilçelerinin bile kendine özgü bir müzik icrası vardır. Türk halk müziği dediğimiz bu müzik, Türk insanının çeşitli olaylar sonucunda değişik şekillerde uygulanması ve bu duygularını değişik şekillerde ifadesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır” (Ekici, 2002: 217).

Türk halk müziğinin tarihi gelişimi açısından, Cumhuriyet kurulduktan sonraki 45-50 yıllık zaman dilimi çok önemlidir. Bu dönemde, her alanda olduğu gibi müzikte de devrim yapılmak istenmiş ve bu yönde çeşitli çalışmalar başlatılmıştır. Oluşturulması istenilen; çağdaş ulusal müziğimizin, halk müziğine dayandırılmasıdır. Atatürk, Türk milletinin varlığına yönelik bütün değişikliklerin milli ve medeni temellere dayanmasını istiyordu (Ataman, 1991: 2). 1 Kasım 1934 günü TBMM kürsüsünde yapmış olduğu bir konuşmada; “Ulusun ince duygularını düşüncelerini anlatan, yüksek deyişlerini, söyleyişlerini toplamak, onları genel musiki kurallarına göre işlemek gerekir, ancak Türk ulusal musikisi böyle yükselebilir, evrensel musiki de yerini alabilir. Kültür işleri bakanlığının buna değerince önem vermesini, kanunun ona yardımcı olmasını dilerim” (Ataman, 1991: 4). Bu sözlerle daha Cumhuriyetin kurulduğu yıllarda

Türk müziği konusunda yapılacak çalışmaları, bu müziğin nasıl yükseltilebileceğini ve çağdaş Türk müziğinin nasıl oluşturulacağını belirtmiştir. Başka bir toplantıda ise Tamburacı Osman Pehlivan'ı dinledikten sonra; "Beyler bu bir Türk sazıdır. Bu küçük sazın bağrında bir milletin kültürü dile geliyor. Bir milletin kültür ve sanat hareketlerini ve seviyesini, millî geleneklerine bağlı kalarak, medeni dünyanın kendisine ayak uydurmaya mecbur olduğumuzu unutmamalıyız, bunu bu vesile ile de söylemekten memnunum. Bu küçük sazın bağrından kopan nağmeleri, bu istikamette geliştirmeye ve değerlendirmeye kıymet ve ehemmiyet verilmelidir" (Ataman, 1991: 13) diyerek Türk müziği politikasının sağlam temeller üstünde geliştirilmesindeki temel ilkeyi de belirtmiştir.

Atatürk'ün konu ile ilgili söylediği bu sözler oldukça açık ve anlaşılır olmasına rağmen; bazı sözlerin her nasılsa (!) yanlış anlaşılması veya amaca yönelik olarak yanlış yorumlanması sonucu, Türk müziği 1930'lu yılları oldukça çalkantılı ve sıkıntılı bir şekilde geçirmiştir. Bu dönemin sonunda, ilk defa 1940'lı yılların başında, radyolarda Türk halk müziği yayınları başlamıştır. O zamanlar Türk sanat müziğinin icrası için radyoya alınmış sanatçılara Muzaffer Sarısözen tarafından türküler öğretilmiş ve radyodan bu programlar yayınlanmıştır. Fakat, bir süre sonra Türk halk müziğinin en önemli özelliklerinden olan yöresel ağız, tavır, şive, üslûp ve ruhun kaybolmaya başladığı görülmüştür. Bunu ortadan kaldırmak için radyoya özellikle Türk halk müziğinin icrası için sanatçılar alınıp, "Yurttan Sesler Toplulukları" kurulmuştur. Bu dönemki halk müziği yayınlarında Muzaffer Sarısözen daha çok mahallî sanatçıları radyo programlarına konuk ederek, hem halk müziği ile ilgili hem de icra edilecek türkü ile ilgili açıklamalar yaparak halkın kulağına hitap eden canlı programlar yapıyordu. Bu programların en önemli amacı; tüm yurttan millî birlik ve beraberliği sağlamak, ortak bir ruh ve duygu birliği oluşturmaktır (Yılmaz, 1996). Bununla birlikte, özellikle Cumhuriyet kurulduktan sonra başlatılan halk bilimi ürünlerini derleme çalışmaları sırasında toplanan halk ezgi ve türküleri, dönemin teknolojik araçları kullanılarak mum ve taş plaklara kaydedilmiş ve daha sonra konu ile ilgili büyük bir arşiv oluşturulmuştur. Böylece halk türkülerinin unutulup kaybolması engellediği gibi, bilimsel araştırmalara temel teşkil eden bu malzemeler, orijinal hali ile günümüze kadar taşınmıştır. Halk Bilimi çalışmalarının çağdaş kültüre etkisi bağlamında, teknoloji lehimize kullanılmıştır.

Televizyonun Türkiye'ye girişi ile birlikte önceleri sadece kulağa hitap eden radyo programları, yerini görselliğin de ön plana çıktığı TV programlarına bırakmıştır. Özel TV ve radyo kanallarının çıktığı 1990'lı yılların başına kadar olan dönemde; "Yurttan Sesler Toplulukları"nın, gerek radyo, gerekse televizyon programlarında; halk müziği sıkı ve aslına uygun olarak korunmuş, piyasada icra edilen halk müziği çalışmaları-

na da örnek teşkil etmiştir. Fakat daha sonraki dönemlerde piyasadaki müzik sektörü çok hızlı gelişmesine rağmen TRT; gerek kadrosunu, gerekse halk müziği icra biçim ve mantığını, yeterince yenileyemediğinden bu özelliğini yavaş yavaş yitirmeye başlamıştır. Günümüze doğru olan bu yakın dönemde ciddi müzik programları da yapılmakla birlikte, Yurttan Sesler Topluluğu'nun kurulduğu yıllardaki endişelerden gittikçe uzaklaşıldığı da görülmektedir.

Özel radyo ve televizyon kanallarının kurulup çoğalması ile birlikte, rekabet başlamış zamanla milli kültür, sanat ve sanatçı kavramları arka plânda kalarak günümüzdeki medya dilinde “reyting” denilen medyatik endişeler ön plâna çıkmaya başlamıştır. “Sözü edilen bu dönemde pek çok televizyon kanalının büyük hatalar yaptığını, hizmet verdiği ve ait olduğu halkın kültürünü işlemek, bu kültürün norm ve değerlerini tanıtmak, bunlardan olumlu olanlarını pekiştirip olumsuz olanlarını törpüleyerek halkın eğitimine katkıda bulunmak yerine; kolayca, ucuza ve daha fazla reytinge ulaşmaya yönelik tutumlar sergilediğini söylemek hiç de yanlış olmaz” (Uğuzman Er 2000/4: 285). Dahası, bu sistem tüm kitleleri kendine çekecek biçim ve içerikte düzenlendiğinden; yüzeysel, hazır ve güncel mesajlarla kitleler ekran başında tutularak; derinliksiz, eğlence temelli, katılsız, kolaycı, tek-yanlı bir mesaj akımı ile pasifleştirilmiştir (Kaçargitmez 1999: 24). “İhtiyacını duyduğu yayıncı, yapımcı ve sunucuları kendisi yetiştiremeyen medya sektörü, TRT, konservatuarlar ve benzeri yetkin eğitim ve öğretim kurumlarında yetişmiş olan kişileri kendi saflarına çekerek, zamanında sanatını takdir ettiğimiz birçok sanatçının, biraz günün modasına uyararak, çoğunlukla da ekonomik nedenlerle yeni bir kültür biçimi sahnesinde rol almaya başlamalarına neden olmuştur. Popüler kültür adını verdiğimiz bu yeni kültür biçimi, insanların eski alışkanlıklarını unutmalarına, kalitesiz olanın etkisi altına girmelerine ve doğru seçim yapamamaya başlamalarına neden olan bir süreci başlatmış, bu sahnede rol alan kimi sanatçıların zaman içerisinde değişmelerine, yozlaşmalarına, şımarmalarına, hatta bazen bir çok kültürel ve ahlâki değeri ayakları altına alabilmelerine yol açmıştır” (Uğuzman Er 2000/4: 289).

Teknolojinin gelişmesi, iletişim araçlarının hızla yayılması insanların yaşama biçimini ve dolayısıyla yaşama biçiminin sonucunda oluşan halk müziğini önemli ölçüde etkilediği de bir gerçektir. İnsanlar eskiden, yaşadıkları bir olay sonucu, duygularını şiirlere döküp, ezgilendirerek ifade ederken; daha sonraları her an ulaşabildikleri radyo, televizyon veya teyp gibi iletişim araçlarından dinledikleri müzikler aracılığı ile ifade yolunu seçmeye başlamışlardır. Bu anlamda halkın üretkenliğinin olumsuz yönde etkilendiği söylenebilir. Kaynaktan çıkan bir türkü şehire gitmekte, şehirde ayrı bir yorum veya yapı kazanmakta ve iletişim araçları

yolu ile geri dönerek kaynağı etkileyebilmektedir. Çeşitli zamanlarda yaptığımız alan araştırmaları sırasında derlediğimiz türkülerin bir çoğunda, sözünü ettiğimiz bu iletişim araçlarından dinlenen müziğin etkilerini tespit ettik¹. Bu yapı kitle iletişim sürecinin; *üretim, değişim, dağıtım, tüketim, yeniden üretim* döngüsünün benzer bir modeli olarak düşünülebilir (Aygün Cengiz, 1999/3: 7).

Fakat, “Uzun yıllar önce yaşamış olan Türk insanına ait olan müziği, bu günün insanına olduğu gibi dinletmek belki zordur. Ancak bu zorluğu yenmek için herhangi bir gayret gösterilmiş midir? Ortaya yeni bir şeyler koymak için gerek bu sahanın ilgililerinin gerekse ilim adamlarımızın herhangi bir gayret sarfettiklerini söylemek çok zordur. Türk halk müziğinin kaynağı tükenmemiştir. Ancak günümüz Türk insanının ihtiyaçlarının ve zevklerinin değiştiğini kabul etmemiz gerekir” (Eroğlu 1990: 16). Bu nedenle, Türk halk müziğinin asıl hocaları olan mahallî sanatçılardan konuyu öğrenerek, bu ham malzemeyi günümüz teknolojisi ile işleyip halka tanıtacak; yöre ile bütünleşmiş, günümüz insanın ihtiyaçlarına ve zevklerine cevap verecek, eğitilmiş gerçek anlamdaki sanatçılara ihtiyaç vardır.

Fakat, bugünkü sesli ve görsel iletişim organları, halk müziğine gerçek anlamda hizmet etmiş veya eden sanatçıları değil, kendi formatlarına uygun sanal sanatçılar üretmektedir. Bu sanatçılar(!) iletişim organlarındaki çeşitli magazin programlarında göklere çıkarılmakta, konu ile ilgili çeşitli adlar altında ödülleri verilmekte ve hiç hak etmedikleri takdir ve desteği görmektedirler. Bu programlarda sanattan daha çok görüntüye önem verildiği, yapılan icradan anlaşılmaktadır. Bu nedenle, sanat ve sanatçı kavramları, bu programlarda anlamını yitirmektedir. Gerçek sanattan habersiz olan bu insanlar için türkü veya şarkı söyleyen kişi anlamında; “türkücü” veya “şarkıcı” teriminin kullanılması, bize göre, son derece doğrudur. Türk halk müziği sanatçısı olarak sunulan kişi;

“I am sorry ne sorry

Güzelim siye noli?

Dü dü dü dü düttüri

Herkes malı götüri”

yukarıdaki dörtlükte verilen eserini(!) Türk halk çalgılarıyla, yöresel ağız ve bir de halk oyunları eşliğinde okuyunca, icra edilen müzik de doğal olarak, halk tarafından, halk müziği veya türkü gibi anlaşılmakta-

¹ Bu tespitler; Kültür Bakanlığı, HAGEM’de Folklor Araştırmacısı olarak çalıştığımız 1989-1993 yılları arasında yapılan alan araştırmaları sırasında yapılmıştır.

dır. Fakat bu durumun, kültürün ve dolayısıyla halk müziği geleneğinin de doğasında var olan gelişim, değişim ve dönüşümle yeni ihtiyaçlara cevap verecek terkiplerin oluşması (Günay 1992: 2) şeklinde olmadığı düşüncesindeyiz. Zira burada, ağıt olarak yakılan bir türkünün, zamanla oyun havasına dönüşmesinde olduğu gibi geleneğin kendi içerisindeki değişim ve dönüşümünden daha çok, örnekte de görüldüğü gibi gelenekten kopukluk veya daha açık bir ifadeyle “dejenerasyon” olarak adlandırılması daha doğru olacaktır.

Halk müziği adına yapılan bu yanlışlıklara popüler müzik adı altında yapılanlar da göz önüne alınarak yaklaşıldığında; “acaba bu kuru gürültünün arkasında, birileri başka hedeflerine mi ulaşıyor” sorusu akla gelmektedir.

Türker Eroğlu konuyu; “Bize göre ülkemizde müzik sahasındaki problemlerin bir sebebi de sanatın ucuzluğudur. Tarihimize bakıldığında, geçmişte müziği sanat edinmiş olanların, bu konuda ilim tahsil etmiş insanlar olduğunu görmekteyiz. Bunların dışında, kendi tabii ortamında müzik üreten halkımızın da ürettiği eserlere bakarak, bugünkü sanatçılara kıyasla ziyadesiyle sanatkâr olduğunu söylersek mübalağâ etmiş olmayız. Günümüzde ise, sanat o kadar ucuzlamıştır ki özellikle müzik sahasında artık anne ve babalar çocuklarının ilim adamı, iş adamı, ticaret erbabı olmasından ziyade, sanatçı olarak, kısa yoldan şöhret ve para sahibi olmalarını arzu etmektedirler. Çünkü bunun için tahsile, emeğe ve fazla çalışmaya gerek yoktur? Sahnelerimizde boy gösteren ve hakikaten bir gecede büyük paralar kazanan “meşhur sanatçılarımıza” bakacak olursak, çoğunun tahsilsiz insanlar olduğunu görürüz. Aynı durum gerek radyolarımızda, gerekse devlet korolarında çalışanlar için de söz konusudur” (Eroğlu, 1990:17). şeklinde açıklamaktadır.

Nida Tüfekçi ise üç başlık altında topladığı bu bozulmayı şöyle açıklamaktadır; “Radyo, televizyon, plâk gibi topluma hitap eden bazı araçların yayınlarında yer alan ve halkımızın müzik anlayışının başka yörelere çekilmesine âmil olan bu türleri üç ayrı grupta toplamak mümkündür. Bunlardan birincisi; “piyasa müziği” adı verilen ve Arapça, Hintçe şarkıların klasik sazlarımızla çalınmasını esas alan kalitesiz, seviyesiz türlerin yer aldığı gruptur. Çoğunluğu bakımından toplumumuzun ahlak yapısına aykırı telkinlerle dolu olan bu melankolik şarkılar bil hassa eğitim ışığından yoksun kalmış yurt köşelerinde etkili ve tehlikeli olmaktadır. İkinci grupta ise, gitar üzerinde notaların yerini dahi bilmeyen ilk okul çocuklarının yaptığı arajmanlar yer almaktadır. Bilhassa büyük şehirlerde yaşayan gençler tarafından rağbet gören bu türler otantik ezgilerimizi tahrip etmeleri yönünden tehlikeli olmaktadır. Tehlikesiz gibi görünen; fakat halk müziğimizi öbür unsurlar ölçüsünde tehdit eden üçüncü grupta ise, halk edebiyatı biliminin kabul ettiği anlamda “aşık” kimliği

taşımayan veya anonim ürünlerimizin doğuş alanı dışında yaşayan okumuş, yazmış bazı kimselerin halk çalgılarımızla; bilhassa bağlamayla yaptıkları halk türkülerimize benzer besteler yer almaktadır” (Özarslan, 1998: 53).

Fakat özel radyo ve televizyon kanallarının içinde de zaman zaman iyi niyetle hazırlanmış ve konuya hizmet etmeyi amaçlayan halk müziği programları bulunmaktadır. Ancak bu programların büyük bir çoğunluğu gerek halk bilimi, gerekse halk müziğini bilmeyen kişiler tarafından yapıldığı için amacına ulaştığı söylenemez. Asker Kartarı konuyu; “...halk türkülerinin, ne yazık ki, modern etnomüzikoloji tekniklerinden haberi olmayan kişiler tarafından ‘derlenmesi’, daha doğrusu, beceriksiz ellerin gül koparması gibi, dalından hoyratça çekilip alınması sonunda, ‘popülerleştirilmesi’ (Kartarı 2000/1: 13) şeklinde bir benzetme ile ifade etmiştir.

Türk halk müziği konusunda medyada bilgi veren, yorum yapan veya söz hakkı verilen insanların bazıları konuyu bilmemektedirler. Program sunucuları konu ile ilgili soruyu program gereği sormakta ve daha sonra çekilmektedirler. Verilen cevabın doğru mu yanlış mı olduğu veya ne ifade ettiğine ise, fazla dikkat edilmemektedir.

Bilindiği gibi, türkülerin en önemli özelliği yaşanmış duygular sonucu ortaya çıkmış olmasıdır. Bu nedenle, icra edilirken de hissederek, anlatılan duyguyu yaşayarak, duyarak icra etmek oldukça önemlidir. Fakat türkülerin icrasında çok önemli olan; yöresel ağızlar, yerel tonlar, tavırlar, akort zenginlikleri² ve zengin olan çalgı çeşitliliği, günümüzde artık görmezden gelinmekte ve unutulmaya yüz tutmaktadır. Bununla birlikte; “Doğu Ağzı” ile icra edilen Karadeniz türküleri, zeybek türküleri, Trakya bölgesi türküleri veya İstanbul Türkçesi ile icra edilen doğu türkülerini bu günkü iletişim organlarında görmek ve dinlemek mümkündür. Ayrıca, konuları bakımından son derece zengin olmasına rağmen, günümüzde ön plâna çıkarılan konu, çoğunlukla aşk ve sevdadır.

İletişim organlarındaki halk müziği icralarının bazılarında, söz anonim olduğu halde, türkünün melodisi değiştirilerek başka melodiler ile icra edildiği de görülmektedir. Bunun tersini de görmek mümkündür. Adına “yorum” denilen bu yozlaşmayla birlikte, ritimdeki yerel özellikler de çıkarılarak, özellikle turistik bölgelerde; “Turkish Folk Music” adı ile turistlere satılmaya çalışılmakta ve kültürümüzün önemli bir parçası olan halk müziği yanlış tanıtılmaktadır.

² Kısa saplı bağlamaların çıkması ve hızla yayılması; icra kolaylığı getirmekle birlikte, bağlamadaki yöresel tavırların, tonların ve akort zenginliğinin kaybolmaya başlamasında etkin rol oynamıştır.

Bugün için halk müziği adına bazı işleri yanlış yaptığımız veya yapamadığımız ortadadır. Çünkü, türkülerin söylenme biçiminin türkü ile ilgisi olmadığı gibi, son derece duygu yüklü türküler küfreder veya kavga eder gibi söyleyen, semah ezgileri çalınırken halay çekmeye çalışan, “bemol ikinin” yerine “naturel ses” basmayı çağdaşlık sayan ve kendi kültürüne yabancı bir nesil giderek çoğalmaktadır.³

Bir döneme kadar değişen toplum ve yaşama biçimi kendi müzik kültürünü de beraberinde getirmiştir. Fakat günümüzde üretilen müzik, daha da hız kazanmış olan bu değişmelerin sonucunda mı ortaya çıkmıştır? Yoksa medyanın çıkarmış olduğu soyut bir kültür çerçevesinde mi toplum şekillendirilmeye çalışılıyor? Bu sorular tartışma konusudur.

Yukarıda saydığımız nedenlerden dolayı; özellikle yurt çapında yayın yapan özel televizyon ve radyoların yapmış oldukları, konu ile ilgili programlarda; Türk Halk Bilimi ve Türk Halk Müziği uzmanları⁴ danışman olarak görev yapmalı ve bu durum çıkarılacak bir yasa ile zorunlu hale getirilmelidir. Radyo Televizyon Üst Kurulu(RTÜK)’nda görev yapacak olan Türk Halk Bilimi ve Halk Müziği uzmanları da; iletişim organlarındaki konu ile ilgili, hem danışman olarak görev yapan uzmanları, hem de programları denetlemelidirler. Böylece, hem Türk kültürü konulu yapılan yayınların kalitesi artacak, hem de yetişmiş olan uzmanlar daha aktif hale getirilecek ve de halk biliminden daha fazla faydalanılarak buraya kadar saydığımız problemlerin çözümünde yol alınacağı düşüncesindeyiz.

Sonuç olarak şunları söyleyebiliriz; bugün özellikle özel iletişim organlarına bağlı kanallarda sunulan ve magazin programları ile ayakta tutulmaya çalışılan müzik, bizim binlerce yıldan beri süre gelen Türk müziği geleneğinin devamı olamaz. Bunun sebebini araştırdığımızda, Türk müziği okullaşma sürecinin çok geç başlaması, müzik politikamızın olmayışı, oluşturulamayışı veya Batı’nın Türkiye’deki müzik politikalarını kendi hesapları doğrultusunda oldukça güçlü bir şekilde oluşturmaları sayılabilir.

İletişim organlarında Türk halk müziği adına yapılan diğer bazı yanlışlıkları saymak mümkündür. Sesli ve görsel iletişim organlarındaki

³ Bu tespitler, çeşitli televizyon programları ve Gaziantep Üniversitesi Türk Musikisi Devlet Konservatuvarı, Sakarya Üniversitesi Devlet Konservatuvarı, Öğrenci Alım Sınavları sırasında ki gözlemlerim sonucu yapılmıştır.

⁴ Burada uzmanlıktan kastettiğimiz; konunun okulundan mezun olmuş, alanı ile ilgili bilimsel araştırma ve yayın çalışmaları yapan, konu ile ilgili Üniversitelerin Ana Bilim /Ana Sanat Dallarında görev yapan öğretim elemanı veya araştırmacılarıdır.

yanlıları ortadan kaldırmak için şu soruları sormak ve duyarlı cevaplar vermek gerekir;

1. Yurttan Sesler topluluklarının kuruluş amaçları veya bu icralar sırasında duyulan endişe ve düşüncelerin acaba bu gün ne kadar yakınındayız veya bu endişelerin ne kadarını taşıyoruz?

2. Atatürk'ün çizmiş olduğu çizgide çağdaş bir ulusal müzik oluşturabildik mi?

3. Türk müziği politikamız var mı?

4. Türk müziğinin çağdaş bir şekilde eğitimini verecek olan Türk müziği okullarını oluşturabildik mi veya sınırlı imkanlarla eğitim vermeye çalışan bu okullara bakış açımız nasıl?

Bu sorulara olumlu cevaplar vermeye başladığımız zaman, Atatürk'ün hedeflemiş olduğu çizgide, ulusal müzik devrimini gerçekleştireceğimize inanıyoruz.

KAYNAKÇA

ATAMAN, Sadi Yaver, 1991, **Atatürk ve Türk Musikisi**, Kültür Bakanlığı Yayınları/1291, Atatürk Dizisi/31, Atak Ofset, Ankara.

AYGÜN CENGİZ, Serpil, 1999, "*Folklor, Poplor ve Kitle İletişim Araçları*", Folklor Edebiyat, C.5, S.19, Ankara.

EKİCİ, Savaş, 2002, "*Türk Müziği Devlet Konservatuarlarında Nasıl Bir Yapılanma Olmalıdır*", 21.yy başında Türkiye'de Müzik Sempozyumu, s.217, Sevdâ Cenap And Müzik Vakfı, Ankara.

EROĞLU, Türker, 1990, "*Arabesk Müzik, Özgün Müzik, Çağdaş Halk Müziği ve Türkiye'de Sanatın Ucuzluğu*", Millî Folklor, C.1, S.6, Ankara.

ÖZARSLAN, Metin, 1998, "*Türk Halk Müziğinin Meseleleri Üzerine Dr. Turgut GÜNAY'ın Nida TÜFEKÇİ ile Yaptığı Bir Sohbet*", Millî Folklor, S.39, s.53, Ankara.

KAÇAR GİTMEZ, Songül, 1999, "*Küreselleşen Dünyamızda Medya ve Kültür*" Folklor Edebiyat, C.3, S.15, Ankara.

KARTARI, Asker, 2000, "*Anadolu Aşık Geleneği'nin Medya'da Temsili ve İşlevselliği*", Folklor Edebiyat, C.6, S.21, Ankara.

UĞUZMAN ER, Tülay, 2000, "*Dördüncü Uluslararası Dörtdivan Yayla Şenlikleri'nin Düşündürdükleri Halk Kültürünü Etkisi Altına Alan Popüler Kültür*", Folklor/Edebiyat, C.6, S.24, s.285, Ankara.

YILMAZ, Niyazi, 1996, **Türk Halk Müziğinin Kurucu Hocası Muzaffer Sarısözen**, Ocak Yay., Ankara.